

SØNDAG D. 5. AUGUST 2007

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: 1. Johannes-brev kap. 5 v. 11b-12.

Epistellæsning: Romerbrevet kap. 6 v. 3-11.

PRÆDIKENTEMA: NYT LIV I TRO (Tema fra BaptistKirkens Missionsstævne 2007)

“Nyt liv i tro” - det var temaet for vort missionsstævne i Mariager, der sluttede for godt en uge siden.

Der er vel gået lidt tradition i, at denne første gudstjeneste efter sommerferien skal rumme en eller anden form for ekko fra Missionsstævnet. Og det er ret heldigt for mig - for den evangelietekst, som tekstrækken angiver til i dag, det er en af de tekster, jeg simpelthen ikke forstår - lignelsen om den urto godsforvalter.

I løbet af sådan en uge på Missionsstævne udsættes man for et sandt bombardement af ord - gode ord - ord fra Bibelen, som belyser og åbner temaet, så mange Bibel-ord og tekster, at det ikke er til at vælge én tekst som prædikentekst for dette tema. Og så mange udlægninger og gode tanker, så det vil være halsløs gerning at prøve at referere dem.

Så nu sætter vi blot overskriften “Nyt liv i tro” - og opfat så denne prædiken som et udtryk for eller en slags vidnesbyrd om, hvad jeg tog med mig hjem i mit hjerte af alle de mange ord og fra fællesskabet og samværet på stævnet.

Nyt liv i tro.

Det er en overskrift med appel på flere forskellige måder til mange forskellige mennesker - alt efter, hvor man lægger trykket.

“Nyt” - et rigtig godt ord i dag. Det har reklameverdenen for længst fundet ud af. De fleste TV-reklamer indeholder ordet ny eller nyt. Man kan ikke sælge en shampoo, hvis den ikke har en eller anden NY formel - ganske uagtet, at ingen ved, hvad den nye formel betyder. Det er også lige meget, bare det er nyt.

Og reklamefolkene ved, at vi kunder falder for fidusen. Vi fascineres af ordet “nyt”. Og så skal vi vogte os - især, når det handler om “nyt liv i tro”.

Vi kan nemlig fange de ord lige så overfladisk, som vi fanger en shampoo-reklame.

Så længe jeg kan huske tilbage, har man talt om, at Kirken skal forny sig, og der kommer til stadighed en lind strøm af forslag til, hvordan Kirken kan forny sig. Det handler som regel om gudstjenesteformer, sammenkomstformer, menighedsformer - eller om sang og musik - eller menighedsstrukturer. Og det er ganske godt - det kan være meget sundt at plukke, hvad man kan bruge af alt det nye, der strømmer til os. Men alt det nye af den slags bliver snart gammelt, og det skaber ikke nyt liv i tro. Det kan i værste fald skabe stressede og desillusionerede kristne, for i al den tid, jeg kan huske, har vi bredt set i Kirken haft travlt med at forny os - mens engagement, troskab, medleven, tilslutning støt er gået ned ad bakke, og evangeliet finder stadig ringere klangbund i befolkningen - - hvilket blot rejser et nyt kor af røster, der siger: Kirken må forny sig, hvis den også vil være kirke i fremtiden. Og man kan blive så optaget af “fremtidens kirke”, at man glemmer at være kirke i dag.

Nej, vil andre sige - vi skal ikke have så travlt med at *forny os*, - vi skal *fornyes*. Det var vistnok den såkaldt karismatiske bevægelse, eller karismatiske fornyelse, som slog det udtryk fast i den kirkelige sprogbrug. Den bevægelse bragte meget godt med sig, som også for mig selv kom til at betyde en fornyelse af min pagt med Jesus, og nye, dybere erfaringer på min vandring med ham. Netop derfor kan det gøre mig trist til mode at se, at der kan gå mode i fornyelser, så nogles liv bliver en søgen efter eller ligefrem en jagt på nye åndelige oplevelser, helst af spektakulær art, som om “nyt liv i tro” skal betyde, at alting hele tiden skal blive anderledes, fordi det, man

oplevede før ikke var godt nok.

Det kan blive lige så overfladisk som at jagte den nyeste shampoo med den nyeste formel. Uanset hvilken shampoo, du bruger, så er det de samme grå totter, der gror ud af din hovedbund - - og dér nærmer vi os måske, hvad ordet fornyelse betyder, når vi taler om "nyt liv i tro".

For nu ikke at genere nogens hår, så lad os tage et billede fra noget andet, der stritter.

Vi havde en meget våd vinter. Og græsplænen ude i min børnehave blev hurtigt til en stor mudderpøl. Selv om det var så mildt, at græsplænerne i de pæne haver groede hele vinteren, så var der ikke meget græs at se på vores plæne, og vi talte faktisk om, at vi nok blev nødt til at så ny græs. Det fik vi ikke gjort. Men i dag er plænen så frodig og tæt og grøn som aldrig før. Hvor er denne nye græsplæne kommet fra? Den er vokset op af de gamle rødder, der har ligget gemt nede under mudderet. Det er det samme græs, som har vokset dér i mange, mange år - men det er, som det ganske naturligt sker, hvert år - fornyet.

Når Paulus skriver, som vi hørte det før: at vi i dåben er døde og opstandne med Kristus, for at vi derved skal "leve et nyt liv", så er der den samme naturlighed heri: Livet i tro på Jesus Kristus er nyt i forhold til den mudderpøl, som vor synd gør livet til. Men det nye liv gror op af urgamle rødder - op af Guds evige kærlighed, op af hans beslutning om at drage os mennesker ind i det liv med ham, som han skabte os til.

Tænk på Jesu lignelse om den fortabte søn, som går hjemmefra, sætter alt over styr, og en dag finder han sig selv i mudderet sammen med svinene - lavest rangerende daglejer. Han beslutter sig for at forny sit liv - og søge noget bedre. Han går hjem for at blive daglejer hos sin far (anderledes, men ikke meget nyt).

Hvad sker der? Der sker noget virkelig nyt! Hans far, som har ventet og ventet og ventet, tager imod ham og giver ham det liv tilbage, som han var født til, og som var hans, før han forvildede sig ud i mudderet - som søn på gården.

Jesu discipel og senere apostel, Simon Peter, var den tur igennem på sin egen måde. Jesus sagde en dag til ham: Følg mig! - han forlod alt og fulgte Jesus som hans discipel i tre år. Da Jesus blev taget til fange og stod foran sine dommere, fornægtede Peter ethvert kendskab til ham - hele tre gange.

Efter sin opstandelse møder Jesus Peter, rejser ham op af mudderet ved at give ham lejlighed til tre gange at sige, at han elsker Jesus. Og Jesus viser ham oven i købet en umådelig tillid ved at give ham et stort hverv som leder. Så stod Peter dér og vidste, at der skulle ske noget aldeles nyt i hans liv. Men hvad er det sidste, Peter hørte Jesus sige direkte og personligt til ham? Det er præcis det samme, som det fjerde, han hørte Jesus sige: "Følg du mig!" Joh. 21,22.

Sådan er det nye liv - - sådan er det på græsplænen og i naturen, og sådan er nyt liv i tro på Jesus Kristus: Det nye gror op af gamle rødder. Og gør det ikke det, har det ikke liv i sig.

Nyt liv i tro.

Andre vil hæfte sig ved ordet LIV.

Også et dejligt ord, som mange vil tage til sig med glæde, for i vor kultur bliver det mere og mere forbudt at dø. Men det er også ord med faldgruber, fordi der i den samme kultur lægges så meget vægt på image - hvordan det tager sig ud, så liv bliver til vigør, aktivitet, liv og glade dage - der skal ske noget, og hvis der ikke er gang i den, så siger folk: Få dig et liv, mand!

Sådan bliver livet ofte målt i kvantitet, selv om vi godt ved, at det er kvaliteten, der tæller.

Også vi kristne, der skulle vide det bedre end de fleste andre, kan falde for den måde at vurdere vort liv på.

Går vi efter det liv, der måles på kvantitet - på hvad det ser ud af - så mkommer vi til at ligne de her Crysantemu'er man kan købe i supermarkedet for en femmer: De blomstrer flot nogle dage,

og så visner de, fordi det bare er stiklinger, der er pæset frem med lys og varme og gødning uden at få tid til at sætte rødder.

Hvorfor kunne vores mudderpøl blive til en græsplæne? Fordi de rødder, der lå gemt under mudderet, havde liv i sig af en kvalitet, der langt overgik det, der kunne ses på overfladen.

I samtalen med Nikodemus i Joh. 3 siger Jesus: "ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, sådan skal Menneskesønnen ophøjedes, v15 for at enhver, som tror, skal have evigt liv i ham. v16 For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv."

Er det, Jesus her taler om, livet i Guds evighed? Ja - og det er livet her og nu.

Han siger senere i Joh. 10: Jeg er kommet, for at de skal have liv, og have overflod.

Og formålet med at vi skal høre historien om Jesus, siger Johannes i kap. 20: "Men dette er skrevet, for at I skal tro, at Jesus er Kristus, Guds søn, og for at I, når I tror, skal have liv i hans navn."

Det liv, vi taler om, når vi siger "nyt liv i tro", er ikke det liv, der kan bedømmes på kvantitet, men liv af evighedens kvalitet, som kan overvintre i frost eller oversvømmelse, når andre står og siger: "få dig dog et liv, mand!" - den kvalitet, der overlever selv døden.

Med de skriftord, vi har haft fat i her, er vi også fremme ved det sidste led i temaet - Nyt liv i tro. ... i tro.

Det er troen, der henter dette nye liv af evighedskvalitet ind i vort liv - - så er det jo bare med at tro, så det batter noget. Det kan blive lidt anstrengende og ligefrem krampagtigt, hvis man mener, at man skal stræbe efter at ligne et troshelt med en stor tro, for at det nye liv skal lykkes. Det bliver så let til en tro på ens egen tro - og den tro batter ikke meget.

En af Jesu lignelser, som jeg holder rigtig meget af, er den om senepsfrøet - det lillebitte frø, der lægges i jorden, spirer, vokser og bliver til en plante så stor som et træ. Og Jesus siger, bare I har tro som et senepsfrø.

Det var så befriende på Missionsstævnet - ved et af aftenmøderne holdt prædikanten en prædiken om tviv - om at pejle vej gennem tvivlens landskab. Det er OK at tvivle - man kan næppe være et ærligt troende menneske, uden nu og da at komme ud i tvivlens landskab. Hvad gør man, når man havner dér? Lad være med at mande dig op til at tro det, du tvivler på. Lad være at forsøge at få sat hele troslæren på plads. Men ganske enkelt: Ret blikket mod Jesus og tag pejling efter ham.

Læg mærke til Hebræerbrevet. I kap. 11 opregnes en række troshelte. Og så fortsættes der i kap 12 - ikke med, at vi skal ligne dem, men sådan: "Så lad da også os, som har så stor en sky af vidner omkring os, frigøre os for enhver byrde og for synden, som så let omklamrer os, og holde ud i det løb, der ligger foran os, v2 idet vi ser hen til Jesus, troens banebryder og fuldender, som for den glædes skyld, der ventede ham, udholdt korset uden at ænse dets skam og nu sidder på højre side af Guds trone. v3 Hold jer ham for øje, som fandt sig i en sådan modstand fra syndere, for at I ikke skal blive trætte og miste modet.

Den tvivl, der retter blikket mod ham - mod Jesus Kristus - det er troen, der er som senepsfrøet - måske nok lille, men levende og stærk. For troens livskraft afhænger ikke af den, der tror, af hans eller hendes åndelige styrke eller sikkerhed, men af ham, vi tror på: Jesus Kristus.

Nyt liv i tro.

Ud over at være en tema for et missionsstævne i Mariager, og en overskrift over en søndagsprædiken, så er sagen - nyt liv i tro - som ganske mange af os her længes efter.

Jeg vil runde af med et lille reklameindslag.

Sidst i denne måned begynder vi her i menigheden på kampagnen 40 Mårettede dage.

Nogle af os glæder os meget til de 40 dages rejse frem mod et muligt svar på det i grunden ret vigtige spørgsmål: "Hvad i al verden er jeg her for?"

Andre er skeptiske - det er jo sådan et amerikansk koncept, som vi danskere pr. tradition ikke bryder os om. Men lad gå da.

Andre igen tænker for nuværende, at det vil de overlade til dem, der synes, det er noget.

Det er helt i sin orden - vi er skruet forskelligt sammen og har forskellige tilgange til tingene.

En kampagne som 40 Mårettede dage rummer alle de faldgruber, jeg har nævnt her i dag - hvis vi retter vor tillid til konceptet, eller retter vore forventninger til Rick Warren, der har skrevet det materiale, vi skal bruge.

Men de 40 dage rummer også muligheden for at finde nyt liv i tro - det nye, der gror solidt op af de urgamle rødder - det liv, der henter sin kvalitet i evigheden - den tro, der er livskraftig som senepsfrøet.

Nyt liv i tro - det er livsvigtigt for den enkelte af os - og er livsvigtigt for os som fællesskab, som menighed.

Det vil vi finde, når vi sammen retter blikket mod Jesus Kristus, fokuserer på ham, og deler med hinanden, hvad vi ser.

Så lad os gøre det - og bruge de 40 dage godt.

Og lad os begynde allerede nu med at sidde nogle øjeblikke helt i stilhed og hver især rette sind og sans og tanke mod Jesus.

Amen.